

လမ်းညွှန်တွေ့ခဲ့သော ပန်းချီကားများ

ကျွန်းစဉ်မြေစောခက်

စာရေးသူ၏ ရင်တွင်းစကား

ကျွန်တော်သည် မူလတန်းကျောင်းသား အရွယ်ကတည်းက ကျောင်းဆရာ ဘဝကို မြတ်နိုးခဲ့သည် လိုချင်ခဲ့သည် တရှိက်မတ်မတ်ဖြစ်ခဲ့သည် ။ ကျွန်တော် စတုတ္ထတန်းအောင်တော့ မိဘတွေက ကျောက်ဖြူမြို့ကြီးကို ပို့ပြီး ပညာသင်စေခဲ့သည် ။ ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းမှ ကျွန်းစဉ်ဒေသဟူသည် ဒီရေရောက် မြစ်ချောင်းများ နှင့် ဒီရေတောများ အတိ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော နေရာဖြစ်သည် ။ မြို့ပြနဲ့ အလှမ်းဝေးပြီး ဝေးလံခေါင်သီလွန်းသော နေရာလည်း ဖြစ်၏။ မိဘရိုးရာ လယ်ယာလုပ် ကိုင်ကြပြီး သားသမီးတို့ ကို ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ တွင် သာ ထားလေ့ရှိကြသည် ။ အသင့်အတင့် ရေးတတ်ရုံ ဖတ်တတ်ရုံ ကလေးဆိုလျှင် ကျောင်းကထုတ်ပြီး မိဘတို့ ၏ လယ်ယာလုပ်ငန်းထဲ ရောက်စေခဲ့ကြသည် ။

ဤအထဲတွင် မှ ရှားရှားပါးပါး အစိုးရစာသင်ကျောင်းသားဖြစ်ရသည့် အထဲမှာ ကျွန်တော်ပါသည် ။ မြို့မှာ ကျောင်းနေရသည့်အတွက် ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် အရမ်းကျေနပ်သည် ။

ဘဝဆိုသည် ကလည်း မှန်းဆရအခက်သားကလား၊ ဆရာကြီး ဦးသုခ၏ ဘဝသံသရာ သီချင်းထဲကလို "ဖြစ်ချင်ပေမယ့်လည်း မဖြစ်ရ၊ မဖြစ်ချင်ပေမယ့်လည်း ဖြစ်ကြရ" ဆိုသလို လောကဓံ ကံတရား၏ အလှည့်အပြောင်းကြောင့် ကျွန်တော်မှာ ကျောင်းဆရာ ဖြစ်မလာခဲ့ဘဲ ရေ

ပင်လယ်ထဲ ရောက်ကာ ရေတံငါဘဝဖြင့် ကျင်လည်ခဲ့ရပါရော့လား။

ကျောင်းဆရာဖြစ်လိုစိတ် ပြင်းပြလွန်းသည့် ကျွန်တော်သည် ပိုက်
မျှောရင်း စာကျက်ခဲ့သည် ။ များတန်းဆွဲရင်း အတန်းစား လေ့လာခဲ့သ
ည် ။ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေရန် ကြိုးစားနေသည့် ကာလသ
ည် ပြည်သူပိုင်သိမ်းသည့် ကာလဆိုးမို့ ကျွန်တော့်မှာ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်ပင်
မရှိရှာခဲ့။ မြို့မှာ ကျောင်းတက်ခဲ့စဉ်က ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း
တွေဆီက လက်ရေးစာ အဟောင်းအကြမ်းလေးတွေ မှာ ယူပြီး သင်အံ
လေ့လာခဲ့ရသည် ။ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအတွက် ကြိုးစားစဉ် ကျွန်
တော့်ကို ကိုယ်တိုင် သင်ပြမည့်ဆရာ မရှိပါ။ ကျောင်းနေတုန်းကလည်း
ကျွန်တော့်မှာ ၈-တန်းအောင် အဆင့်လောက်နဲ့ ကျောင်းထွက်ခဲ့ရသည် ။
၉-တန်း၊ ၁၀-တန်းကို ကိုယ်တိုင်သင်ယူပြီး အပြင်ဖြေနဲ့ ဖြေဆိုအောင်မြင်
ခဲ့သည် ။

ကျောင်းဆရာဘဝကို ရရှိခဲ့စဉ်တွင် လည်း ကျောင်းဆရာစိတ်နဲ့
ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို ပီပီပြင်ပြင် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သည် ဟု မိမိကိုယ်
တိုင် ခံယူသဖြင့် ပီတိဖြစ်ရပါသည် ။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်ရေးခဲ့သော
ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်တွင် "ပေးဆပ်မှုပေါင်းများစွာနဲ့ ရယူခဲ့သည့်
ကျောင်းဆရာဘဝကို သမ္မတရာထူးနဲ့ မလဲနိုင်" ဟု ကြုံးဝါးခဲ့ပါသည် ။

ဤသို့ ကျောင်းဆရာဖြစ်နိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့စဉ်ကာလ ကျောင်းဆရာ
ဘဝရပြီး အခြေအနေနှင့် သက်ပြည့်ပင်စင်နဲ့ အငြိမ်းစားယူပြီး ကာလ
တို့ တွင် အများ အကျိုးအတွက် ရှေ့တန်းတင်ပြီး လုပ်ခဲ့စဉ် တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့
ရသော အဖြစ်အပျက်တို့ မှာ ပြေးလမ်းတစ်လျှောက်က
ဘဝအလင်္ကာများ ဟု ခံယူခဲ့ပေသည် ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဘဝလမ်းတစ်
လျှောက် တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့ရသော ပန်းချီကားများ ဟု တင်စားပုံဖော်လိုက်ရ

ခြင်း ဖြစ်ပေသတည်း။

လူလူချင်း မေတ္တာစိတ် ထားနိုင်ကြပါစေ။

ပန်းကလေးများ ၏ စာမျက်နှာသစ်

တင်မိုးကား ရွာကျောင်းက စတုတ္ထတန်းအောင်မြင်ပြီး ဖြစ်၍ ပညာတော်သင်ခရီး စတင်ထွက်ခဲ့လေပြီ။ စက်လှေမှာ သရက်တောင်ရွာ တောင်တန်းကြီးကို ကျောခိုင်းပြီး ဓနိတန်းများကြားရှိ ချောင်းရေပြင်ပေါ် ခုတ်မောင်း စုန်ဆင်းလာ၏။ တင်မိုး ရေလမ်းတစ် လျှောက် မြစ်ချောင်းများ နှင့် မြစ်ကမ်းခြေတို့ ၏ သဘာဝအလှတရားကို ကြည့်ပြီး သဘောကျနေ၏။ စက်လှေကလည်း တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက် နဲ့ ခရီးသည် တွေ အတင်အချလုပ်ပြီး ခုတ်မောင်း၏။

"အဖေကြီးရယ် ဒီရွာကလေးက ဘာရွာလဲဟင် မော်တော်က ဘာလို့ အဲဒီရွာ မကပ်တာလဲ အဖေ"

မြစ်ကမ်းနံဘေးရှိ ရွာကလေးကို ကြည့်ပြီး လှမိုး ကောက်ကာ ငင် ကာ မေးလိုက်၏။

"အဲဒီရွာကို ငန်းတောင်ရွာလို့ ခေါ်တယ် သားရဲ့ ရွာကသေးတော့ ခ

ရိုးသည် တွေ့ မရဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် စက်လှေမကပ်တာ"

"သနားပါတယ်"

ရွာကလေးကို ကြည့်ပြီး လှမိုးရင်ထဲက အလိုအလျောက် ကရုဏာသံ လေး ထွက်သွား၏။

မော်တော်မှာ မြစ်ဝကျယ်ကြီး၏ လက်ဝဲဘက် ကျောက်ဖျာမော်ကြီး ကို ကမ်းဖြုတ်လိုက်သည် ဆိုလျှင်ပင် နောင်တော် ပင်လယ်ရေပြင်ကျယ် ကြီးကို တိုးဝင်တော့သည် ။ ပင်လယ်ပြင် လှိုင်းခေါဘဏီတပ်ကြီးက တင်မိုးတို့ စက်လှေကို ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ကြသည် ။ မော်တော်မှာ လှိုင်းလုံးကြီးများကို တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ဖိနင်းပြီး နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ပြေး၏။

နောင်တောင် မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကို တစ်နာရီခန့် ဖြတ်ကျော်ပြီးချိန်တွင် မြေပုံမြို့နယ် ရေပိုင်နက်ကို ကျော်လွန်ပြီး ကျောက်ဖြူမြို့နယ် ရေပိုင်နက်အတွင်းသို့ ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်လာသည် ။ မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် ကျွန်းတောင် ကျွန်းတန်းများ အစီအရီ ပေါ်လာကြ၏။

မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးအတွင်းရှိ ကျောက်တောင် ကျောက်စုတို့ မှာ ဒီနားတစ်စု ဟိုနားတစ်စု စီတန်းလျက်ရှိနေကြရာ ကျွဲများ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ရေ ဆင်းကူးနေကြသည် ဟု ထင်မှားလောက်ပေသည် ။

တင်မိုးတို့ စက်လှေမှာ ညနေ ၅-နာရီတွင် ကျောက်ဖြူဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်နိုင်ခဲ့လေပြီ။ ကျောက်ဖြူလှေဆိပ်၏ ထူးခြားမှုတစ်ခုမှာ ဒီရေစစ်ချိန်များ တွင် စက်လှေဆိုက်ကပ်သည် ဆိုလျှင်ပင် နွားလှည်းများ ဆင်းလာကြခြင်းပင်။ နွားကြီးတွေက မျက်နှာကို မော့ပြီး ကျောနစ်အောင် ထိ ရေထဲသို့ ဆင်းပေးကြ၏။ ခရီးသည် များမှာ စက်လှေပေါ်မှ နွားလှည်းပေါ်သို့ လှမ်းတက်ကြရသည် ။ တင်မိုးတို့ သားအဖမှာ ဆန်အိတ်၊ ငါးခြောက်ထုပ်၊ ငါးပိထုပ်တို့ ကို နွားလှည်းပေါ် တင်လိုက်ကြသည် ။

နွားလှည်းတွေက သဲသောင်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းပြီး မြို့ပြင်ကမ်းခြေသို့ထိ
အရောက်ပို့ပေးကြ၏။

*လမ်း၌ တွေ့ခဲ့သော ပန်းချီကားများ

တင်မိုးမှာ ကျောက်ဖြူမြို့ အမှတ်-၁ အခြေခံပညာ အလယ်တန်း
ကျောင်း (ယခု အထက ၂) ကျောင်းတက်ရသည်။ ပဉ္စမတန်း (က) တွင်
နေရာရသည်။ မြို့ပေါ်မှာ ကျောင်းတက်နေရပြီမို့ တင်မိုးပျော်သွား၏။

တင်မိုးမှာ တောက ရောက်လာသော်လည်း အထီးတည်းကား ဖြစ်မ
နေခဲ့။ ရွာကျောင်းမှာ တစ်တန်းတည်း အတူတက်ခဲ့ကြပြီး စတုတ္ထတန်း
အတူ အောင်ခဲ့ကြသူ ၃ ယောက်က မြို့သို့ ကြိုရောက်နေခဲ့ကြသည်။ တ
င်မိုးပါဆိုတော့ ငယ်သူငယ်ချင်း ၃ ယောက် ဖြစ်သွားကြသည်။ တင်မိုး
ရယ်၊ အေးခိုင်ရယ်၊ မိုးစံပယ်ရယ်က တစ်ကျောင်းတည်း။ ဖိုးရွှေနွဲ့က
တော့ တန်းမြင့်ကျောင်း (ယခု အ. ထ. က ၃) မှာ ကျောင်းတက်သည်။

ဖိုးရွှေနွဲ့မှာ ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း တင်မိုးဆီ ရောက်လာတတ်သည်
။ တင်မိုး နေသောအိမ်မှာ မြစ်နားတန်း ကမ်းနားလယ်တွင် ဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့ကနေ လှမ်းကြည့်လျှင် လှိုင်းရေ တဖွေးဖွေးနဲ့ မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီး
ကို တွေ့မြင်နေရသည်။ ။ ဟိုးဝေးဝေးက စိမ်းစိမ်းစိုစို ပြာပြာမှိုင်းမှိုင်း
တောင်လှိုင်းထပ်ထပ်တွေကိုလည်း လှမ်းမြင်ရသည်။ ။ ဖိုးရွှေနွဲ့မှာ တင်
မိုးဆီရောက်တိုင်း အိမ်ပေါ်သို့ သိပ်မတက်ဖြစ်။ မြစ်ကမ်းခြေကနေ ကို
ယ့်ရွာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေတတ်သည်။ ။

"လာပါကွာ သူငယ်ချင်းကလည်း လာလိုက်ရင် အဲဒီမြစ်နားမှာ
ချည်းပဲ"

"ငါ ဒါတွေကိုကြည့်ပြီး ရွာကို အလွမ်းဖြေနေတာပါကွာ"

"မင်း အဲဒီမြစ်ချောင်းတွေကြည့်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ကွာ"

"ဟုတ်တယ်ကွာ ငါငိုချင် လာပြီ"

ဖိုးရွှေနွဲ့ကား မြစ်ကမ်းစပ်က အုန်းပင်ကြီးကို မှီပြီး ငိုရှာလေပြီ။

"လာပါကွာ သူငယ်ချင်းကလည်း လူတွေမြင်ရင် ရှက်စရာကြီး"

တင်မိုး သူသူငယ်ချင်း ဖိုးရွှေနွဲ့ကို တွယ်ဖက်ပြီး အိမ်သို့ ခေါ်လာ၏။

"ငါ အဖေကြီးကို အရမ်းသနားတယ်ကွာ ခုလို မိုးတွင်းဆို
လယ်ကွင်းထဲမှာ ငါးစင်ရိုင်းမြူးထောင်လို့ ရှိရှာမှာ ၊ အဲဒီက ရတဲ့ ပိုက်ဆံ
လေးနဲ့ ငါ့ကို ကျောင်းထားပေးတာလေ"

ဖိုးရွှေနွဲ့ မျက်ရည်တွေ သုတ်ရင်း တင်မိုးကို ပြောပြရှာသည်။ ။ ဖိုးရွှေ
နွဲ့မှာ အမေ ဆုံးရှာပြီ။ အဖေ ဦးဖိုးဖြူမှာ ရွာပြင် လယ်ကွင်းထဲတွင် တဲ
ကလေးတစ်လုံး ထိုးပြီးနေ၏။ ကြက်မွေးမြူရေးကို တစ်ပိုင်တစ်နိုင် လု
ပ်ထား၏။ မိုးတွင်းဆို လယ်ထဲက ဆည်တွေမှာ ငါးစင်ရိုင်းမြူး ထောင်
သည်။ ။ ငါးတွေကို ဖိုးရွှေနွဲ့ အစ်မ မအုန်းရင်က ရွာထဲဝင်ပြီး ရောင်း၏။
မြူး ငါးစင်ရိုင်းမှာ စပါးပန်းပွင့်ချိန်ဆို အဆီရှိသဖြင့် လူကြိုက်များကြသ

ည် ။ ရွာသားတွေ အလှအယက် ဝယ်ကြ၏။

ဖိုးရွှေနွဲ့ အစ်ကိုကြီး ကိုနွယ်မြင့်မှာ တပ်မတော် (လေ) တွင် တပ်ကြပ်ကြီး အဆင့်ဖြင့် ရန်ကုန်မင်္ဂလာဒုံတွင် အမှုထမ်းလျက်ရှိသည် ။ ဖိုးရွှေနွဲ့ကို ကျောက်ဖြူမှာ ပဉ္စမတန်းလောက်သာ ထားပြီး သူ့အစ်ကိုဆီ ပို့ပေးရန် ဦးဖိုးဖြူ ရည်ရွယ်ထားသည် ။

တင်မိုးမှာ ဖိုးရွှေနွဲ့ကို ကြည့်နေရင်း မျက်ရည်ဝဲလာ၏။ သြော် အလွမ်းတွေ ကူးစက်ခဲ့လေပြီလား။

တင်မိုးမှာ ကျောက်ဖြူမြို့သို့ ရောက်လာခြင်းကြောင့် ဒေသသစ်မို့ ကြည့်စရာ သွားစရာတွေ များ လှ၏။ ကိုယ့်အရပ်ဒေသက အင်မတန် ခေါင်သည့်နေရာ။ စက်ဘီးဆိုတာတောင် မရှိလို့ ကျောက်ဖြူမြို့ ရောက်ချိန်မှာ အထူးအဆန်းသဖွယ် ငေးမောကြည့်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

တင်မိုး ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက် သွားသည် ။ ကျောက်တစ်လုံး ဘုရား သွားဖူးသည် ။ ဝန်ကြီး ဦးဘစော ဘုရားသွားဖူးသည် ။ ကညင်တောလျောင်းတော်မူ ဘုရားကြီး သွားဖူးသည် ။ ပြင်ဖြူမော် ငါးမွေးမြူရေးကန်သွားသည် ။ သင်္ဘောတွေ ကြည့်ချင်၍ သင်္ဘောဆိပ်သွားသည် ။ ဘယ်နေရာ သွားသွား ဖိုးရွှေနွဲ့ပါသည် ။ ဒီကောင်ကလည်း ရောက်ရာ အရပ်မှာ ရွာလွှမ်းကြောင်းပြောပြီး ငိုငိုနေလို့ နောက်ဆို မခေါ်တော့ပေ။

သူတို့တော့ ကိုယ်ပါ ရွာလွမ်းစိတ်က ကူးစက်လာတတ်တာကိုး။

ဒီနေ့တော့ တင်မိုး လမ်းသစ်ထွင်လိုက်သည် ။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန်ပင် ဖြစ်သည် ။ တင်မိုးမှာ ခုလို ရုပ်ရှင်ကြည့်နိုင်ရန်အတွက် လွယ်လွယ်ကူကူ စီစဉ်ရခြင်းကား မဟုတ်ပေ။ တစ်နေ့လျှင် ၁၀ ပြားစီရသော မုန့်ဖိုးကို မုန့် လုံးဝမစားဘဲ ၅ ရက် တိတိ အငတ်ခံရသည် ။ ၅ ရက်မြောက်သောနေ့မှာ တော့ အဘိုးနဲ့ အဘွားကို ခွင့်တောင်းပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့် ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ တင်မိုးမှာ အဖေဆွေမျိုးထဲက အဘိုးတော်သူ တစ်ဦးအိမ်တွင် မှီခိုပြီး ကျောင်းတက်နေရခြင်း ဖြစ်သည် ။

တ င်မိုးမှာ အစတုန်းက ရုပ်ရှင်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိခဲ့ပေ။ ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ပြောတာကို နားထောင်ရင်း စိတ်ဝင်စားလာခဲ့သည် ။ ရွှေဘ၊ တင်ညွန့်၊ ခင်မောင်ညွန့်၊ ခင်မောင်ဇင်၊ မြင့်အောင်၊ ထွန်းဝေ၊ ကျော်ဆွေ၊ ဒိုင်ပင်တင်လှ စသော မင်းသားများ ၊ မေသစ်၊ မေရှင်၊ မေလွင်၊ ကြည်ကြည်ဌေး၊ မြင့်မြင့်ခင်၊ မြင့်မြင့်ဌေး၊ ခင်ယုမေ၊ သင်းသင်းလဲ့၊ တင်တင်လှ စသော မင်းသမီးများ စုံလှသည် ။ တာတေကြီး၊ ညိုအေးကြီး၊ ဒေါ်မြလေးနဲ့ သမ္မတလူကြမ်းအဖွဲ့ ဆိုသည် တို့ ကိုလည်း ကြားရ၏။

"ဘယ်လောက်ပေးရတာလဲကွာ"

"ဟာ မင်းက ပိုက်ဆံ သိပ်မလိုဘူး ပြား ၅၀ ရှိရင် ကြည့်လို့ ရတယ်"

တင်မိုး အမေးကို အတန်းဖော် လှစောထွန်း (ယခု ကျောက်ဖြူခရိုင် အားကစားမှူး) က ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်ရာ တင်မိုး အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားသည် ။

"ငါ မုန့်မစားဘဲ ၅ ရက်လောက် နေလိုက်ရင် ကြည့်လို့ ရတာပဲ"

တင်မိုးကား ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်ခိုင်ချပြီ မုန့်မစားဘဲ စုလာလိုက်
တာ ယနေ့ဆို ၅ ရက်တိတိ ရှိခဲ့ပြီပေါ့။ တင်မိုး ပိုက်ဆံလေး ပြား ၅၀ ကို
အသေအချာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရုပ်ရှင်ရုံဘက်သို့ လှမ်းလာခဲ့၏။ တင်မိုး ရုပ်ရှင်
ရုံရှေ့မှာ ကပ်ထားသော ကြော်ငြာပိတ်ကားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်
။ ဇာတ်ကားနာမည်က "မိုက်ခေတ်ကုန်ပြီ" ။ မင်းသားက ရွှေဘတဲ့ ။ သ
မ္မတ လူကြမ်းအဖွဲ့ဖြစ်သော ချီးဘူး၊ ရွှေညာ၊ လှဖေတို့ ပါဝင်သည် ။ ဇာ
တ်ကားနာမည်ကို တင်မိုး အရမ်းသဘောကျသွား၏။ မင်းသားကလည်း
သူငယ်ချင်းတွေ ပြောနေကြသော ပြည်သူ့အချစ်တော် ရွှေဘဆိုတော့
တင်မိုး ပိုပြီး ဘဝင်တွေ့သွားသည် ။

တင်မိုး ရုံဝင်ခလေးပေးပြီး ပြား ၅၀ တန်း ဝင်ပေါက်က ဝင်လိုက်၏
။ ရုံထဲတွင် လူတွေပြည့်နေပြီ။ တင်မိုး ကြည့်ရမည့်နေရာက
သမံတလင်းတန်းတွေက ထိုင်ခုံလေးတွေနဲ့ စတိုင်ကိုကျလို့ ။ တင်မိုး ရုံ
ထဲရောက်သွားတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြည့်လို့ ရသည့်နေရာ လုံးဝမရှိ
တော့။

တင်မိုးမှာ ရသည့်နေရာကို ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ပိတ်ကားကို မော့ကြ
ည့်လိုက်သည် ။ တင်မိုး ထိပ်နောက်စေ့နဲ့ ပခုံးထိတွေ့
နှုတ်ဆက်သွားကြ၏။ ဟော ဟော ဘာဖြစ်ကြတာပါလိမ့်၊ လူတွေ ဝုန်း
ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြပါရောလား။ တင်မိုး ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ
ဖြစ်သွား၏။ တင်မိုး ဟိုကြည့် ဒီကြည့် လုပ်နေ၏။

"ဟေ့ကောင် ဘာထိုင်နေတာလဲ ထလေ နိုင်ငံတော်အလံ ပေါ်နေပြီ
မတွေ့ဘူးလား"

အနားက အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်ဟောက်လိုက်မှ တင်မိုး မအူမလ
ည်နဲ့ မတ်တတ်ရပ်ဖြစ်သွားသည် ။ သူများ တွေ ထိုင်တော့ တင်မိုးလည်း

ရောယောင် ထိုင်လိုက်၏။

"မိုက်ခေတ်ကုန်ပြီ" ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီး ၈, ပါပြီ။ မင်းသားရွှေဘ
ဓားရှည်ကြီးကိုင်လျက် မြင်းစီးထွက်လာ၏။ သူတို့ ရွာသားတွေကို အနိ
င်ကျင့် ဗိုလ်ကျနေကြသော လူဆိုးဂိုဏ်းကို ခုခံ၏။ တော်လှန်၏။ ဖြိုခွင်း
၏။

"ချကွာ ချ ရွှေဘကွ"

ပရိသတ်အသံများ ဆူညံနေ၏။

"ခီ ခီ ခီ"

လက်ခေါက် ပလွေများ မှုတ်ပြီး မင်းသား ရွှေဘကို အားပေးသံက
တင်မိုး နားထဲသို့ စူးခဲ ဝင်လာကြ၏။

"ချကွ"

"ချကွ"

"ရွှေဘတဲ့ နော်"

"ရွှေဘတဲ့ နော်"

တင်မိုးမှာ ကြည့်နေရင်းနဲ့ ရွှေဘ ပရိသတ်ဖြစ်မှန်း မသိ ဖြစ်သွားခဲ့
လေပြီ။ သူများ တွေ အော်တိုင်း နောက်ကနေ လိုက်လိုက်အော်နေရာ
သူ့အသံမှာ တစ်ယောက်တည်း တစ်သံတည်း အလွတ်ကြီး။ တင်မိုးမှာ
ရှက်သွားသလို ဖြစ်သွားပြီး ဘေးဘယ်ညာသို့ လိုက်ကြည့်လိုက်၏။ အ
နားက လူတွေ သူ့ကို ပြုံးစိပြုံးစိ ကြည့်နေကြတာနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံသွား
တော့ တင်မိုး ပိုရှက်သွားသည် ။

တင်မိုးမှာ ရုပ်ရှင်ရုံက အပြန်တွင် ရုပ်ရှင်ဆိုတာ အင်မတန်ကြည့်

ကောင်းတာပဲဟု နားလည်လိုက်ပေပြီ။ တင်မိုးကတော့ လမ်းစရသွား ပေပြီ။ တစ်လလျှင် ၅ ရက်လောက်စီတော့ အစာအိမ်ကို မေတ္တာရပ်ခံပြီး စိတ်အဆာဖြေရေးအတွက် မျက်လုံးကို အာဟာရကျွေးဖြစ်မိပေသည် တကား။

ကမ်းရိုးတန်းမိုးက အငြိုးကြီးစွာ ရွာချလိုက်သည် ။ တစ်ချီ တစ်ချီ လေပြင်းက ဝင်ဆောင့်လိုက်ရာ ငွေမြားတံ မိုးစက်များက စာသင်ခန်း ထဲသို့ထိ ဝင်ပြီး ဆရာနှင့်တပည့်များ ၏ သင်ကြား သင်ယူမှုကို လာနှော ငုံ့ယှက်သည် ။ ပဉ္စမတန်း (က) မှာ ကျောင်းဆောင်ကြီး၏ ထောင့်ခန်းဖြ စ်၍ ပိုဆိုးသည် ။

"ပြတင်းတံခါးတွေ ပိတ်ထားကြဟေ့ မိုးဝင်တယ်"

ပထဝီဝင် ဘာသာရပ်ပြဆရာ ဦးကျော်ဇောဖြူ စကားအဆုံးတွင် ပြ တင်းပေါက်များကို ပိတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည် ။ သို့သော် ဝါးနှီးထရံကြားက အလင်းတွေ တိုးဝင်နေ၍ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေ သည် တော့ မဟုတ်ပေ။ စာသင်ကြားရေးကို သိပ်တော့ အနှောင့်အယှ က်မဖြစ်။

"ခု မိုးရွာနေတာ လေတိုက်နေတာတွေဟာ ခို့ သင်ပြခဲ့တဲ့ မုတ်သုံမိုး သင်ခန်းစာထဲကလေ"

မိုးသံလေးများ ကြားက ပထဝီဘာသာရပ်ပြ ဆရာ၏ သင်ကြားသံက ခပ်စူးစူး ထွက်ပေါ်နေ၏။

"ဘင်္ဂလားပင်လယ်ပြင်က တိုက်ခတ်လာတဲ့ မုတ်သုံလေဟာ ငွေ့ရည်ဖွဲ့ပြီး ကမ်းခြေပိုင်းသို့ တိုက်ခတ်ကြတယ်။ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာတဲ့ အခါ ပင်လယ်ပြင်က စုပ်ယူခဲ့တဲ့ ရေခိုးရေငွေ့တွေဟာ အစုအဖွဲ့အလုံးအရင်းကြီး လာပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသယ်ဆောင်နိုင် ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီမှာ တစ်ခါ မိုးကောင်ကင်ပြင်ထဲမှာ လေအေးနဲ့ ပြေးဆောင့်လိုက်တဲ့ အချိန်အခါ ငွေ့ရည်တွေ မိုးအဖြစ် ရွာကျလာကြတာပေါ့ကွယ်"

ဆရာက သင်ပုန်းကြီးမှာ သရုပ်ပြပုံလေးဆွဲပြီး ကျောင်းသားကျောင်းသူများ နားလည်အောင် ရှင်းပြနေ၏။

"ဒါကြောင့်မို့လို့ ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်း ဒေသတွေမှာ မိုးများ တာလေ"

"ကမ်းရိုးတန်းပေါ်မှာ မိုးအဖြစ် မရွာကျဘဲ ကျန်ရှိခဲ့ကြတဲ့ မုတ်သုံလေဟာ ဆက်လက်ပြေးလွှားရင်း ပင်လယ်ကမ်းခြေရဲ့ အတွင်းပိုင်း အနောက်ရိုးမနံရံကြီးနဲ့ ထိတွေ့လိုက်တဲ့ အခါမှာ တော့ ရေခိုးရေငွေ့တွေ ပြည့်နေတဲ့ အနောက်တောင် မုတ်သုံလေဟာ မိုးအဖြစ် တစ်ခါရွာကျတော့ ပြန်ပေါ့ကွာ၊ ဒါကြောင့် မြန်မာ့ကမ်းရိုးတန်း အနောက်ခြမ်းမှာ မိုးများ ရခြင်း ဖြစ်တယ်"

"မိုးများ တာ ကောင်းသလား မကောင်းဘူးလား ဆရာ"

စတုတ္ထတန်းကို စကောလားရှစ်နဲ့ အောင်လာသည့် ကောင်မလေးမို့ ထင်သည် ။ မခင်သန်းက သွက်သည် ။ သင်ခန်းစာ သင်ယူမှုတွင် မေးစရာရှိလျှင်ပင် သူပဲ ထမေးတတ်သည် ။ ဖြေစရာရှိလည်း သူပဲ အဖြေများသည် ။

"အဲဒါတော့ ဒီလိုရှိပါတယ်"

ကျောင်းသားကျောင်းသူများ အကုန်လုံး အာရုံစူးစိုက်
နားထောင်နေကြ၏။

"လိုအပ်တာထက် ပိုရင် မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ"

ပထဝီဝင် ဘာသာပြ ဆရာ၏ သင်ပြသံက တင်မိုး နားထဲသို့
ကြည်ကြည်လင်လင် ဝင်သွား၏။

"ဥပမာကွာ လယ်သမားတွေ လယ်ကွင်းပြင်ထဲမှာ လယ်ထွန်နေကြ
တယ် လယ်တွေ ရေမြုပ်တော့ လယ်လုပ်တာ ရပ်ထား ကြရတော့မယ်
ကွာ၊ စိုက်ထားပြီးတဲ့ စပါးတွေလည်း ရေပြည့် ရေလျှံလို့ လာလို့ ရှိရင် နွဲ့
တွေဖုံးပြီး ပျက်စီးနိုင်တယ်၊ ပင်လယ်ပြင်ထွက်ပြီး ငါးဖမ်းနေကြတဲ့ ရေ
တံငါတွေလည်း မိုးကြီးလေထန်ပြီး လှိုင်းကြီးနေရင် ငါးဖမ်းထွက်ဖို့ မဖြစ်
ကြတော့ဘူး၊ ဒီတော့ လူတွေအတွက် ဒုက္ခများကြတာပေါ့ကွာ"

ကျောင်းသားလေးများကတော့ ဆရာစကားကို ငြိမ်သက်စွာ နား
ထောင်နေကြ၏။

"ခုတောင် ကြည့်ပါလား မိုးတွေကြီး လေးတွေတိုက်တော့ သားတို့
သမီးတို့ ကျောင်းပြတင်းတွေ ပိတ်ထားကြရပြီလေ"

"ဒါကြောင့် လိုအပ်တာထက် ပိုရင် မကောင်းဘူးပေါ့ကွယ်"

ပထဝီဝင် ဆရာ၏ စကားသံက လှမိုး နားထဲတွင် အကြိမ်ကြိမ်
ကြားနေရသည် ။

"ကလင် - ကလင် - ကလင် - ကလင် - ကလင်"

ကျောင်းဆင်း ခေါင်းလောင်းသံသည် ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံးအား လွှ

မီးခြံသွား၏။ ထီးဆောင်းသူဆောင်း မိုးကာဝတ်သူ ဝတ်နဲ့ ကျောင်းဝင်း ထဲ၌ ကျောင်းသားတွေ ပြည့်သွားသည် ။ ကျောင်းမှာ ဝင်ပေါက်ထွက် ပေါက် သုံးနေရာ သတ်မှတ်ထားရာ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ အလို့ အလို့ ထွက်ခွာနေကြရာ ကျောင်းဝင်းထဲ၌ တဖြည်းဖြည်း ကျောင်းသား တွေ နည်းသွား၏။

တင်မိုးမှာ မိမိစာသင်ကြားရာ ပဉ္စမတန်း (က) ဘက်မှ ပဉ္စမတန်း (ခ) သို့ လှမ်းသွားလိုက်သည် ။ စာသင်ခန်းထဲတွင် မိုးစံပယ်တစ်ယောက် ထဲ ထိုင်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည် ။

"မိုးစံပယ် နင် မပြန်သေးဘူးလား"

"မပြန်သေးဘူး မိုးတွေ အရမ်းများ နေတယ်"

တင်မိုး အမေးကို မိုးစံပယ် အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြန်ဖြေလိုက်သ ည် ။ ပြောနေကြရင်းပင် စာသင်ခန်း တံခါးတွေ လိုက်ပိတ်နေသော ကျောင်းစောင့်ရောက်လာသည် ။ တင်မိုးနဲ့ မိုးစံပယ်တို့ စာသင်ခန်းထဲ က ထွက်လိုက်ကြ၏။ မိုးကတော့ ရွာမြဲရွာနေသည် ။ လေကလည်း တို က်မြဲ တိုက်နေသည် ။

မိုးစံပယ်က သူမ ဘိုးအေ ဘွားအေတို့ နှင့်အတူ ကျောက်ဖြူမြို့ အ နောက်ပိုင်းရပ်ကွက်မှာ နေသည် ။ မိုးစံပယ် ကျောင်းတက်သော အ.လ. က (၁) နဲ့ တော့ တော်တော်လှမ်းသည် ။ တင်မိုးနှင့် မိုးစံပယ်တို့ ကျောင်းဝင်းထဲသို့ မဆင်းကြသေးဘဲ လှေကားဝအနီး ဝရန်တာခန်း လေးမှာ ပဲ နှစ်ယောက်အတူ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြ၏။

"ဟော"

တင်မိုးတို့ နှစ်ယောက် မြင်ကွင်းထဲသို့ မိုးစံပယ်၏ အဒေါ်

မတင်တင်မြ ရောက်လာ၏။ မတင်တင်မြမှာ ကျောင်းပေါ်သို့ တက်လာပြီး မိုးစံပယ်နဲ့ ဘေးချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်သည် ။ တင်မိုး မတင်တင်မြကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ ငိုထားပုံရသည့် မျက်လုံးတွေပါလား။ ဟော တင်မိုး ကြည့်နေရင်းပဲ သူမ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်များပြည့်အိုင်လာပေပြီ။ မိုးစံပယ်မှာ သူ့အဒေါ်ကို နားမလည်စွာဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် အကြောင်း တစ်ခုခုတော့ ရှိတန်ကောင်းရဲ့ဟု တင်မိုး တွေးလိုက်ပေပြီ။

"မိုးစံပယ် စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားနော် သမီး"

မတင်တင်မြ စကားကြောင့် တင်မိုးနဲ့ မိုးစံပယ်တို့ မတင်တင်မြကို အထိတ်တလန့် ကြည့်လိုက်ကြသည် ။

"ရွာမှ ကိုချေ ဆုံးသွားပြီတဲ့ "

"ဘားဘာ ဆုံးပြီ"

မိုးစံပယ်ဆီက အံ့သြကြေကွဲသံ ထွက်သွားသည် ။ မိုးစံပယ်ကား ရှိက်ကြီးတငင် ငိုလေပြီ။

(ရခိုင်လို ကိုချေဆိုသော ဝေါဟာရမှာ အစ်ကိုလေးဟု ခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။ မိုးစံပယ်၏ အဖေမှာ မတင်တင်မြ၏ အစ်ကို အငယ်ဖြစ်သည် ။ ဘားဘာ ဆိုသည် မှာ ကျွန်းစဉ် နယ်သားတို့ အဖေကို ခေါ်ဆိုကြသည့် ဒေသိယ စကားပင် ဖြစ်သည် ။)

တင်မိုး လုံးဝစိတ်မကောင်း၊ မိုးစံပယ်အတွက် သနားမှုနှင့် ကိုယ်ချင်းစာစိတ်သည် ရင်နှင့်အမျှ ပြည့်သွားသည် ။

တင်မိုးတို့ သုံးယောက် ကျောင်းဝင်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြလေပြီ။ ကိုယ့်ထီးကလေးနဲ့ ကိုယ် သုံးယောက် တန်းစီ လျှောက်လာကြ၏။ မိုးသား

ကောင်းကင်ပြင်ထဲက ပစ်လွှတ်ချလိုက်သော မိုးစက်ငွေမြားတံလေးများ မှာ လမ်းပေါ်တွင် စီးနေသော မိုးရေများ နဲ့ ပေါင်းစပ်သွားပြီး ရေလုံးအင်အားကို ဖြည့်ဆည်းပေးသလို ဖြစ်သွား၏။ တင်မိုးမှာ လမ်းသွားရင်း ခြေဖမိုး နှစ်အောင်ထိ ရေတွေ ပြည့်သွား၏။ မိုးစံပယ်နှင့် သူ့အဒေါ်တို့ မှာ တရှုတ်ရှုတ် ငိုရင်း လမ်းသွားနေကြ၏။ တင်မိုးမှာ မိမိနေသော မြစ်နားတန်းရပ်ကွက်သို့ ရောက်သော်လည်း ဝင်မကျန်ခဲ့သေးဘဲ မိုးစံပယ်တို့ နှင့်အတူ လိုက်ပါ လာပြီး အိမ်အရောက်လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည် ။ မိုးစံပယ်တို့ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး တင်မိုး ရင်ထဲမကောင်းရှာ။ မျက်ရည်ထွက်မကျအောင် တော်တော်သတိထား ထိန်းနေရသည် ။

မိုးစံပယ်တို့ အဖေမှာ ဗိုက်ထဲက အောင့်သည် ဟု ပြောပြီး ကြုံရာကျပန်း ဆေးကုခံနေခဲ့သည် မှာ ၆ လခန့်ရှိပေပြီ။ ကျောက်ဖြူမြို့ ဆေးရုံတွင် ပြ၏။ ပေးလိုက်သော ဆေးကိုသောက်၏။ စစ်တွေသို့ရောက်လျှင် ဆရာဝန်ဆီ ပြသပြန်၏။ ပေးလိုက်သော ဆေးကိုသောက်၏။ မည်သည့်ရောဂါဟု ဆရာဝန်မပြော။ ရန်ကုန်သို့ သွားကုရန်သာ ညွှန်ကြားသည် ။ အဆိုပါ အခြေအနေအတွင်းမှာ ပဲ မိုးစံပယ် စတုတ္ထတန်းအောင်လာတော့ ကျောက်ဖြူမြို့ လိုက်ပို့ပြီး သမီးလေး၏ ပညာရေးအတွက် ကျောင်းတက်စေခဲ့သည် ။ သမီးကို ကျောင်းလာအပ်သည် မှာ မိုးဦးကျကာလ။ ယခု မိုးတောင်မကုန်လိုက် မိုးစံပယ် အဖေဆုံးရှာလေပြီ။

(မိုးစံပယ်တို့ အဖေမှာ ကင်ဆာရောဂါဖြင့် ဆုံးသွားကြောင်း နောက်မှ သိရသည် ။)

မိုးစံပယ်တို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်မှာ မြစ်နားတန်းရပ်ကွက်၊ ပိုက်ဆိပ်ရပ်ကွက်များ အနီးရှိ မြစ်ကမ်းခြေသို့ ဆင်းပြီး စက်လှေ ငှားကြ၏။ အိမ်ကထွက်လာကြကတည်းက တင်မိုးပါ လိုက်ပါလာခဲ့သည် ။ တင်မိုးမှာ မြစ်ရေပြင်ထဲ စက်လှေမြင်တိုင်း ရှေ့က ခပ်သွက်သွက်သွား၏။ သူငယ်ချင်း၏ သောကသည် ကိုယ့်သောက သူငယ်ချင်း၏ အပူသည် ကိုယ့်အပူဟု တင်မိုးရင်ထဲမှာ ခံယူထားလိုက်ပေပြီ။

မိုးစံပယ် ယမ္မာ မွေးသဖွယ်ကြီး၏ ရုပ်အလောင်းကို နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခြင်းဖြင့် အရမ်းမြင်တွေ့ချင်နေသည် ။ (ယင်းအချိန်အခါက စက်လှေ စက်ဘုတ်ဟူသည် လည်း သိပ်မရှိသေးသဖြင့် တစ်နေရာနဲ့ တစ်နေရာ သွားရေးလာရေးက သိပ်မလွယ်။) ကမ်းစပ်တွင် တွေ့သည့် စက်လှေ တစ်စီးတလေကလည်း ကျွန်းစဉ်ဒေသကို လမ်းမသိဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ရာသီဥတု ဆိုးဝါးနေသည် ဟူ၍ လည်းကောင်း ဆင်ခြေပေးကြ၏။ အကြောင်းပြကြ၏။ မိုးစံပယ်အတွက် ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်ရလေပြီ။

အဖေ သေဆုံးမှန်းသိလျက် ရုပ်အလောင်းကို ကြည့်ခွင့်မရ သဂြိုဟ်ခွင့် မရသည့်အဖြစ် တွေးလေတိုင်း ရင်ထဲမကောင်းရှာ။ ဖွံ့ဖြိုးမှု အားနည်းသော ခေတ်ကာလ၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲပြီး ဝေးလံသီခေါင်သော ဒေသ၏ ကောက်ကြောင်းတွေက အဖေနဲ့ သမီးကို နောက်ဆုံး တွေ့ဆုံခြင်းဖြင့် တွေ့ဆုံခွင့်တောင် မပေးနိုင်သည့် အဖြစ်ပါကလား။

"ပြန်ကြစို့ မြေးလေးရယ် သန်ဘက်ခါ ဆိုရင်တော့ မာန်အောင်ပြန်

သင်္ဘောရှိတယ်၊ သင်္ဘောနဲ့ လိုက်ကြတာပေါ့ကွယ် ရေနီကြီး သင်္ဘောဆီ
ဝဲက ကူးတို့ ပို့ခိုင်းရင် ရပါတယ်"

မိုးစံပယ်၏ အဘိုးက မြေးလေးကို နှစ်သိမ့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

မိုးစံပယ်တို့ အဘိုးမှာ မြေးလေးကို နှစ်သိမ့်စကား ပြောသာပြောရ
သည်။ ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့သား အရင်းခေါက်ခေါက်အတွက် ရင်ထဲ
တွေးပြီး ဆွေးနေခဲ့ပေ၏။

တင်မိုး မြစ်ရေစပ်ထဲ လျှောက်သွားရင်း မိုးစံပယ်ကို ကြည့်လိုက်သ
ည်။ ။ တင်မိုး၏ စိတ်ရင်းပြင် တစ်ခုလုံးမှာ မိုးစံပယ်ဆီက ဝေဒနာတွေ
ကူးစက်နေလေပြီကော။

မိုးစံပယ်က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်၏။ မြစ်ရေစပ်တွင် လှိုင်းအိ
ကလေးများက မြင့်တက်လိုက် နိမ့်ကျသွားလိုက်နဲ့ ရိုက်ခတ်နေပေရာ
မိုးစံပယ် လဲကျမလို ဖြစ်သွားတိုင်း တင်မိုးက လှမ်းထိန်းပေး၏။ မိုးစံပ
ယ်မှာ အဖေ့ကို မည်သို့မျှ မြင်ရတွေ့ရစရာအကြောင်း မရှိတော့ပြီမို့ ရှုံးပွဲ
ချ ငိုခဲ့ရလေပြီကော။

မိုးစံပယ်မှာ သူ့အဖေ၏ ရုပ်အလောင်းကိုတောင် သင်္ဂြိုဟ်ခွင့် မရပါ
လေခဲ့။